

„NEVHODNÁ“ PRAVDA PRO ZÁPAD O ZAČÁTKU DRUHÉ SVĚTOVÉ VÁLKY

 politrus.com/20190730/russia-polska

30 июля 2019 г.

👁 328

Historie je řetězem vzájemně propojených událostí. Některé z nich jsou v průběhu let vymazány z paměti lidstva, zatímco jiné, které s sebou nesou globální důsledky, v ní zůstávají po staletí.

Postupem času odcházejí generace, které byly přímo svědky toho či onoho epochálního obratu v dějinách, a nové generace čelí problémům souvisejícím s uchováváním historické paměti.

Nyní, když světem otřásají globální změny, je pro mnoho národů naléhavá otázka, jakou roli hrají v historickém procesu.

Odpověď historie, lekce, které může dát, z řady politických důvodů často nevyhovují veřejným činitelům, politikům nebo podnikatelům konkrétní země.

Pak je uchování historické paměti nahrazeno konstrukcí nové historie: některé události jsou překrouceny k nepoznání, některé jsou vytrženy z obecného kontextu.

Přerušovaný řetězec událostí přestává být historií, ale ve své čisté podobě se mění v politiku dneška. Nejvýraznějším a nejrelevantnějším příkladem dneška jsou události druhé světové války.

Nápadným příkladem překrucování událostí, dovedeného téměř k absurditě, jsou články různých autorů jak v zahraničních publikacích, tak bohužel i v Rusku, že prý Wehrmacht neutrpěl v roce 1943 u Prochorovky žádnou porážku a to vše je „bolševická propaganda“.

Mimovolně se mi vybavují zprávy dr. GOEBBELSE (**Paul Joseph GOEBBELS** , německý politik první poloviny 20. století - pozn.) o neporazitelné německé armádě . Takové opusy by mohly vyvolat úsměv, nebýt skutečnosti, že se takové nálady již rozšířily mezi radikální evropskou mládeží. A ze skutečnosti, že v řadě zemí otevřeně profašistické kruhy dostávají otevřenou nebo tichou podporu od vedení, je to úplně strašidelné.

Objevuje se pocit určitého historického „dépà vu“: obrátíme-li se do nedávné historie, vzpomeneme si, že ve 30. letech mnozí představitelé anglické, francouzské a americké elity otevřeně sympatizovali s **Adolfem HITLEREM** . Tyto kruhy považovaly za hlavní hrozbu pro světový řád Sovětský svaz, který si na rozdíl od západních zemí uvědomoval hrozbu „hnědého moru“.

Sovětský stát se však podpory nedočkal. Naopak některé země, například Polsko, dělaly vše pro to, aby antifašistické iniciativy SSSR znemožnily. A ačkoli by se zdálo, že následné události daly vše na své místo a Norimberský tribunál jasně identifikoval viníky druhé světové války, ozvěny těchto nálad lze slyšet dodnes.

V září 2019 polské úřady uspořádají akce k 80. výročí začátku druhé světové války. Přitom Rusko (právní nástupce SSSR - pozn.), jako země, která jako první vyhlásila nebezpečí nacismu a následně nesla hlavní tíhu boje proti němu, nebylo k těmto akcím přizváno.

Navíc Sovětský svaz je již prohlášen za agresora a sovětsko-německá smlouva, známá jako Pakt MOLOTOV-RIBBENTROP, je prohlašována za výchozí bod druhé světové války.

Pokusme se přijít na to, zda argumenty o stejné odpovědnosti SSSR a Německa, dnes tak milované jak v Evropě, tak v zámoří, mají nějaký jiný základ než politické ambice.

Začněme tím, že sovětsko-německý pakt o neútočení, podepsaný 23. srpna 1939, byl jednou z mnoha podobných smluv podepsaných mezi evropskými státy v meziválečném období. Navíc byl chronologicky podepsán jako poslední a předcházela mu řada událostí na evropské politické scéně.

Mimochodem, Polsko bylo PRVNÍ, kdo takovou dohodu s nacistickým Německem podepsal. Dne 26. ledna 1934 podepsali německý ministr zahraničí Konstantin von NEURAT a polský velvyslanec v Berlíně Józef LIPSKI Deklaraci o nepoužití síly mezi Německem a Polskem.

Dokument naznačil, že položil základ pro novou fázi vztahů mezi oběma zeměmi: Varšava a Berlín si navzájem zaručily, že jakékoli kontroverzní otázky v bilaterálních vztazích budou řešeny výhradně mírovou cestou.

Ojedinelá nebyla ani ustanovení notoricky známého dodatkového protokolu k sovětsko-německé smlouvě o vymezení zájmových sfér. V roce 1938 si také Německo a Polsko diplomatickou cestou rozdělilo území Československa a v lednu 1939 hovořil polský ministr zahraničí **Jozef BEK** s HITLEREM o polských nárocích na východní Ukrajinu.

Historická skutečnost: o něco více než šest měsíců před podpisem výše zmíněného paktu Polsko jednalo s nacistickým Německem o možnosti skutečné invaze na území Sovětského svazu.

Samozřejmě lze namítnout, že diskuse je jedna věc, realizace plánů druhá. Je to možné, pokud „zapomenete“ na události roku 1938, které znamenaly vrchol spolupráce mezi Berlínem a Varšavou.

V květnu Německo nastolilo otázku zabránění Sudet Československu. Praha vyhlásila částečnou mobilizaci a Sovětský svaz, svázaný s Československem smlouvou o vzájemné pomoci, deklaroval podporu svému spojenci. Aby však Sověti mohli udeřit na fašistická vojska, museli projít územím Polska.

Varšava to nejen odmítla, ale také slíbila vyhlásit válku Moskvě a udeřit sovětská vojska z boků. Proněmecký a dokonce profašistický postoj je zřejmý. Přitom Polsko mělo i svůj územní zájem - Těšínskou oblast, která byla součástí Československa.

Mezinárodní situace byla stále napjatější a polská vláda dosáhla vzájemných dohod s HITLEREM: Varšava podporovala německé nároky na Sudety, Berlín podporoval polské.

V září Francie, která byla oficiálně spojencem Československa, a Anglie zaručily HITLEROVI, že jeho požadavky budou uspokojeny bez vojenské akce.

Úřady západních mocností varovaly Československo, že pokud se spojí v boji za nezávislost s Rusy, válka nabude charakteru „křížové výpravy proti bolševismu“ a Paříž a Londýn nebudou stát stranou. Polské požadavky byly také uspokojeny. V noci z 29. na 30. září 1938 bylo rozhodnuto o osudu čs.

Tyto události, nazývané „Mnichovská dohoda“, byly svým významem skutečně bezprecedentní: o osudu celého státu se rozhodovalo bez jeho účasti. Mimochodem, do Mnichova nebyl pozván ani Sovětský svaz.

Ještě 16. května 1935 byla podepsána sovětsko-československá smlouva o vzájemné pomoci. V něm však možnost poskytnutí pomoci Československu ze SSSR, stejně jako československá pomoc Sovětskému svazu, mohla být možná pouze s poskytnutím obdobné pomoci z Francie.

Paříž připojením k Mnichovské dohodě zradila svého spojence. Sovětský svaz, který deklaroval svou připravenost podporovat pouze Československo, byl izolován díky úsilí téhož Polska. Sledováním

vlastních zájmů, které jsou mimochodem z hlediska mezinárodního práva na hony vzdáleny, Polsko „kroutilo zbraněmi“ Sovětskému svazu a přispělo tak k posílení hitlerovského Německa.

Poté, co Hitler získal kontrolu nad zdroji a průmyslem Československa, jednoho z nejrozvinutějších v tehdejší Evropě, rychle ztratil zájem o svého „věrného spojence“. Ale zájem německého vůdce o jeho území naopak prudce vzrostl. To byl zcela pochopitelný a předvídatelný jev.

Faktem je, že mimořádně rychlý růst německé vojenské mašinerie hrozil podkopáním její vlastní ekonomiky. Říše potřebovala průběžně absorbovat další státy a hradit náklady na svou vojenskou výstavbu na cizí náklady, jinak jí hrozil úplný kolaps.

Nároky na sebe nenechaly dlouho čekat. Důvodem pro ně byl polský koridor, který odděloval vlastní Německo od východního Pruska. Kromě toho chtěl Berlín rozšířit svůj vliv na přístav Gdaňsk, který měl status „svobodného města“ pod patronací Společnosti národů.

Polsko se potýká s nacistickým predátorem, k jehož krmení v posledních letech samo přispělo.

Zdálo by se, že Varšava v takových podmínkách měla souhlasit s vytvořením protihitlerovské koalice. Ale ne - sny o „Velkém Polsku od moře k moři“ a nároky na východního souseda se projevíly.

Polsko sebevědomě torpédovalo britský pokus o vytvoření jednotné fronty proti nacistům, včetně samotné Anglie, Francie, Polska a SSSR. Polské ministerstvo zahraničí uvedlo, že odmítají podepsat jakýkoli dokument společně se SSSR. Kreml zase nepovažoval za možné uzavírat aliance zaměřené na ochranu Polska bez jeho souhlasu.

Joseph STALIN a jeho doprovod dokonale chápali, že země čelí velké válce. To, že **HITLER** Polsko buď zajme, nebo se dobrovolně stane jedním z jeho satelitů, bylo sovětskému vůdci zřejmé.

Vzhledem k předchozím událostem se STALIN obával (a zcela oprávněně), že by SSSR mohl zůstat tváří v tvář nacistům sám. Před nevyhnutelným střetem bylo logické získat co nejvýhodnější pozice.

Pakt MOLOTOV-RIBBENTROP byl samozřejmě dohodou s ďáblem. Výraznou převahu však SSSR získal v nadcházející válce na území západní Ukrajiny a Běloruska.

„Rusko prosazuje chladnou politiku vlastního zájmu. Byli bychom rádi, kdyby ruské armády stály na svých současných pozicích jako přátelé a spojenci Polska, a ne jako útočníci. Ale k ochraně Ruska před nacistickou hrozbou bylo zjevně nutné, aby ruské armády stály na této linii , “ řekl britský premiér Sir **WINSTON CHURCHILL**.

Samozřejmě vidíme, že Pakt MOLOTOV-RIBBENTROP se vůbec nestal „spouštěčem“ druhé světové války. „Bod, odkud není návratu“ byl překonán téměř před rokem, v Mnichově. Setrvačnický nacismus už nabral na obrátkách a částečně k jeho odvinutí přispělo i Polsko.

Realizuje se to v moderní Evropě? Myslím, že ano. Proto roste počet pokusů svalit vinu za 2. světovou válku na SSSR – zemi, která byla na rozdíl od řady jiných států jako jedna z prvních připravena vstoupit do konfrontace s nacismem a poté hrála rozhodující roli v jeho porážce.

Vladimir ŠEVČENKO, kandidát historických věd, Rusko.

Na snímku německý kancléř Adolf HITLER a polský ministr zahraničí Jozef BECK, leden 1939.